

Arrest

nr. 267 223 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2019.

1.2. Op 11 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 6 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 mei 1997 te Santiago Texacuangos. U studeerde sinds 2017 toeristische marketing aan de Universidad Evangelica de El Salvador. U woonde in Colonia Maestro Aaron Joaquin, blok X, huisnummer X en X, in de gemeente San Martin, departement San Salvador. U woonde er met uw ouders, overgrootmoeder, broers, onder wie A. S. E. C. (O.V X; CG X), J. C. E. C. (O.V. X; CG X) en zijn echtgenote H. B. V. H. (O.V. X; CG X) in twee huizen die met elkaar verbonden waren.

U verklaart homoseksueel te zijn. Uw vader en uw broer U. aanvaardden uw geaardheid niet. Zo zette uw vader u op een gegeven moment het huis uit waardoor u een nacht op straat moest slapen. Hij sloeg u ook op verschillende gelegenheden en vertelde u dat u niet mocht omgaan met bepaalde mensen. In 2016 zette uw vader u ook het huis uit voor een periode van drie maanden. Uw broer U., die in de Verenigde Staten woont, had namelijk ontdekt dat u een relatie had met J. G., en vertelde dit aan uw vader. Uw vader zette u hierop voor een periode van drie maanden het huis uit en u ging bij uw tante wonen in colonia San Patricio. In december 2016 belde uw vader u op om te zeggen dat u terug naar huis mocht keren en alles zou veranderen en zich zou proberen aanpassen. De situatie werd echter slechter, en u mocht niet meer naar buiten gaan, niet telefoneren, met niemand praten. Uw vader controleerde alles.

Wanneer u op weg was of terugkwam van de universiteit, gebeurde het dat u aan bendeleden vijftig cent of een dollar gaf. Op 15 oktober 2019 kwam u rond negen uur 's avonds terug van de universiteit. U werd aangesproken door twee leden van de bende 18, waarvan u er een herkende als Crispin. Ze zeiden u dat u hen vijftig dollar per week zou moeten betalen en vertelden u dat ze uw broer J. C. al hadden gewaarschuwd toen ze hem op 10 oktober 2019 hadden aangesproken. Ze dreigden u te vermoorden indien u niet zou betalen. U besloot hierna om het land te verlaten en u bent de volgende dag bij uw tante gaan wonen in colonia San Patricio, Cima 4, San Salvador. U stopte op 22 of 23 oktober 2019 met naar de universiteit gaan. Op 24 oktober 2019 kocht u uw vliegtickets naar België en keerde u terug naar huis om wat spullen op te halen.

U bent vertrokken uit El Salvador op 25 oktober 2019 samen met uw broer J. C. en zijn echtgenote. Jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie op 26 oktober 2019 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 6 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u El Salvador verlaten had, werd uw broer A. S. in november 2019 ook aangesproken door bendeleden en vroegen ze hem naar u en uw broer J. C.. Hij verliet hierop ook El Salvador in december 2019.

In België werd ook vastgesteld dat u HIV positief bent en dat u Condyloma hebt, waarvoor u twee operaties hebt moeten ondergaan en waardoor u ook een vooraanleg heeft om kanker te krijgen. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI), uw geboorteakte, een bewijs van goed gedrag en zeden, een uittreksel van uw politieregister, reisinformatie, een beëdigde verklaring en medische documenten. Op 12 januari 2021 bezorgde u het CGVS per e-mail nog extra medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt van bedreigingen en afpersingen door leden van de bende 18, blijkt uit uw asielaanvraag dat u zich baseert op dezelfde motieven als ingeroepen door uw broer J. C. E. C.

(O.V. 8.943.117; CG 19/25777). Gezien er ten aanzien van uw broer een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst omwille hiervan een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw broer is gebaseerd op de volgende motieven:

"Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.**

Om te beginnen dient erop gewezen te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote over wat u haar wanneer vertelde hoegenaamd niet kunnen overtuigen. Zo beweren jullie beiden dat, ondanks dat jullie jullie woning in colonia Maestro Aaron Joaquin al verlieten op 12 oktober 2019 en in de weken daarna de beslissing namen om het land te verlaten, u uw echtgenote niet vertelde wat er u was overkomen (CGVS, p. 19; CGVS 19/25777B, p. 18), wat op zijn minst al vreemd te noemen valt. U beweert haar echter wel alles te hebben verteld een week nadat jullie in België zijn aangekomen (CGVS, p. 19-20). Uw echtgenote herhaalt echter gedurende haar persoonlijk onderhoud regelmatig dat u haar niet alles zou hebben verteld. Zo kan uw echtgenote al niet zeggen of u werd benaderd door bendeleden bij de ingang van de kolonie of onderweg terwijl u aan het wandelen was en steekt ze zich weg achter het feit dat u haar dit niet zou hebben verteld (CGVS 19/25777B, p. 18). Ook over wanneer u zou zijn benaderd, zijn de verklaringen van uw partner uitermate vreemd. Gevraagd wanneer twee bendeleden renta aan u vroegen, beweert ze dit niet te kunnen zeggen omdat u het haar niet verteld zou hebben en u er haar maar beetje bij beetje over vertelde (CGVS 19/25777B, p. 18). Deze uitleg overtuigt allerm minst. Er kan eerst en vooral al verwacht worden dat indien u werkelijk uw land verlaat omwille van bende problemen, u uw echtgenote dit ook vertelt. Bovendien had u uw land op het moment van jullie persoonlijke onderhouden al meer dan een jaar verlaten, dus zelfs als u uw echtgenote maar langzaam inlichtte over wat er was gebeurd, kan er verwacht worden dat zij ondertussen op de hoogte is. Hierop gewezen, herhaalt uw echtgenote slechts dat u haar niet de exacte datum heeft verteld en u haar bepaalde dingen niet hebt verteld omdat ze er slecht aan toe zou zijn geweest en u haar ook niet

hebt verteld of u met een mes of pistool bent bedreigd geweest zoals ze van andere verhalen hoorde. Gevraagd of zij u niet gevraagd heeft wanneer het dan gebeurd is, ontwijkt ze de vraag en herhaalt ze nogmaals dat u haar niet de exacte datum gezegd heeft. Gewezen op haar eerdere verklaring, dat u gestopt zou zijn met werken de dag nadat u dit overkomen was, en ze toch gemerkt moet hebben wanneer u gestopt bent met werken, kan ze plots wel zeggen dat u dit op 10 oktober 2019 zou zijn overkomen (CGVS 19/25777B, p. 10, p. 18).

Nog is het uitermate vreemd dat uw echtgenote niet kan zegen wie de benedeleden zijn die u zouden hebben benaderd. U beweert nochtans dat ze bij u op school hadden gezeten en hen kende onder de bijnamen El Black en El Demente (CGVS, p. 15, p. 17). Gevraagd aan uw echtgenote of ze de namen van deze benedeleden kent, stelt ze dat ze noch de namen, noch de bijnamen kent omdat ze er niet woonde (CGVS 19/25777B, p. 18). Ook dit excuus is uitermate zwak, gezien ze er weldegelijk al sinds februari 2019 woonde (CGVS 19/25777B, p. 8). Gevraagd aan uw echtgenote of u de benedeleden kent, stelt ze dat u er enkele kenden, maar ze niet weet of de benedeleden die u benaderden op 10 oktober 2019 u bekend waren of niet. Nochtans weet ze wel te zeggen dat u enkele benedeleden in de kolonie kende omdat u samen met hen bent opgegroeid en naar school geweest. Gewezen op uw verklaringen, dat u de benedeleden die u benaderden weldegelijk kende, bevestigt ze dit, maar houdt ze vol dat u haar hun namen of bijnamen niet heeft gezegd. Erop gewezen dat ze eerder zei dat ze het niet wist, hervalt ze in haar eerdere verklaringen dat ze niet wist of het kennissen waren of niet. Gevraagd aan uw echtgenote of u niet vertelde wie die benedeleden waren, stelt zij dat u dit niet deed en dit niet zal doen om niet te verontrusten omdat dit geen zin heeft gezien u ze niet kent. Erop gewezen dat u beweert wel alles aan haar verteld te hebben, blijft ze volhouden dat u haar enkel gezegd heeft dat u renta zou moeten betalen, maar dat u haar niets van namen zou hebben gezegd (CGVS 19/25777B, p. 18, 22). Dit kan echter niet overtuigen, deze informatie immers heeft betrekking op de kern van jullie asielrelaas. Er kan dan ook verwacht worden dat u en uw echtgenote hierover gesproken hebben. Dat zij blijft staande houden dat dit niet het geval is, haalt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas onderuit. Dat u verder ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u de eerste keer vijftig dollar renta zou moeten betalen, u beweert namelijk dat dit op 17 oktober 2019 moest gebeuren, terwijl uw echtgenote veronderstelt dat dit op 15 oktober 2019 diende te gebeuren (CGVS, p. 19; CGVS 19/25777B, p. 18), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U verklaart verder dat u vervolgens, op 12 oktober 2019 naar colonia Ivu ging om bij een tante van uw echtgenote te gaan wonen en beweert hier niet te zijn buitengekomen. Gevraagd hoe u uw tijd er dan doorbracht, overtuigen uw antwoorden allermist. Zo stelt u eerst dat u niets deed, en gewoon binnen bleef wachten omdat u niets kon doen, niet buiten kon komen. Erop gewezen dat u er twaalf dagen hebt verbleven, en nogmaals gevraagd hoe u uw dagen vulde, geeft u het weinig doorleefde antwoord dat u de tante van uw echtgenote hielp met huishoudelijke taken (CGVS, p. 5-6). Tevens beweren zowel u als uw echtgenote helemaal niet te zijn buitengekomen in die periode.

Nochtans blijkt uit jullie documenten dat jullie weldegelijk nog naar buiten zijn geweest. Uw partner ging namelijk op 23 oktober 2019 haar paspoort aanvragen in Soyapango (document 9) en ook u ging op 15 oktober 2019 nog naar Soyapango om uw notariële akte te laten opstellen (CGVS, p. 21). U stelt verder dat u vervolgens nog bent teruggekeerd op 24 oktober 2019 naar uw huis in colonia Maestro Aaron Joaquin (CGVS, p. 5). Dat u echter nog het risico zou nemen om terug te keren om uw koffers te pakken, kan niet overtuigen. U had op dat moment namelijk al uw eerste betaling aan de benedeleden gemist en ook uw broer Y.J. zou ondertussen al door benedeleden zijn aangesproken over de renta die u moest betalen.

Verder zijn ook de verklaringen over wat de benedeleden van u vroegen tegenstrijdig met die van uw broer Y. J.. U vermeldt namelijk enkel dat de benedeleden aan u zeiden dat u wekelijks vijftig dollar zou moeten betalen (CGVS, p. 15). Gevraagd wat de benedeleden exact aan u zeiden, voegt u hier wel nog aan toe dat ze u, uw echtgenote en uw broer Y. dreigden iets aan te doen indien u niet zou betalen. U vermeldt echter niets over het feit dat ze ook aan u zouden hebben gezegd dat ook Y. vijftig dollar per week zou moeten betalen (CGVS, p. 18). Nochtans beweert hij dat de benedeleden aan u zouden hebben gezegd dat zowel hij als u zouden moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 17).

Nog zou uw broer Y.J. vijf dagen nadat u werd aangesproken ook zijn aangesproken door benedeleden van de bende 18. Het is al uitermate vreemd dat u hiervan zelf niets hebt vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gezien deze benedeleden hem herinnerden aan het geld dat ze al van u hadden gevraagd (CGVS, p. 15).

Uw poging tot verschoning, dat u weldegelijk hebt vermeld bij DVZ dat jullie samen naar België zijn gekomen (CGVS, p. 21), kan niet overtuigen. Hieruit kan namelijk niet worden afgeleid dat uw broer ook

nog werd aangesproken over u. Ook uw daaropvolgende bewering, dat u niet weet of het er in detail staat, maar u het wel bij DVZ zou hebben gezegd (CGVS, p. 21), is geen afdoende verklaring om deze nalatigheid te verklaren. Bovendien zijn ook jullie verklaringen over wat uw broer u over dit incident zou hebben gezegd tegenstrijdig. Gevraagd of hij werd benaderd door dezelfde bendeleden als u, of door anderen, stelt u dat dit anderen waren, die u wel kende omdat u ermee op school zat, maar die uw broer niet kende en hij u geen namen gaf (CGVS, p. 20). Nochtans beweert uw broer dat hij hem herkende als Crispin (CGVS 19/25776, p. 14) en u dit hem vervolgens nog eens bevestigde toen uw broer u vertelde wat er hem was overkomen (CGVS 19/25776, p. 17). Het is daarnaast ook frappant dat uw broer al vlak voor hij op 15 oktober 2019 zelf werd aangesproken door bendeleden een paspoort en zijn geboorteakte aanvraag. Dat hij dit net toevallig deed omwille van een beursprogramma om Engels te studeren in het buitenland, rust op blote beweringen die hij niet verder hard kan maken (CGVS 19/25776, p. 12).

U beweert dat ook bendeleden nog na uw vertrek naar u zouden gevraagd hebben bij uw broer A.S.. Wederom legt u hier tegenstrijdige verklaringen over af met uw broer. Gevraagd of hij ook renta moest betalen, net zoals jullie, stelt u van niet, maar beweert u dat uw broer A.S. enkel bedreigd werd omdat jullie er niet meer waren en als hij hen niet zou zeggen waar u was, ze hem zouden vermoorden (CGVS, p. 22). Nochtans beweert uw broer dat ze weliswaar naar u hebben gevraagd, maar dat hij ook aan de bendeleden 5000 dollar moest betalen (CGVS 19/27941, p. 14). Nog vreemder is bovendien dat uw echtgenote, die voor de rest volhoudt van amper iets op de hoogte te zijn (cfr. supra), hier wel weet dat de bendeleden aan Samuel hebben gevraagd dat als u de renta niet zou betalen, hij wel degelijk zou moeten betalen (CGVS 19/25777B, p. 21). Het is verder ook uitermate vreemd dat u stelt dat uw moeder niet benaderd is geweest, omdat ze het huis normaal gezien niet uitkomt en wanneer ze dit wel doet, dit met de wagen van uw vader is (CGVS, p. 22). Uw broer A.S. beweert nochtans dat uw moeder weldegelijk is benaderd geweest door bendeleden en ze ook aan haar nog hebben gevraagd waar jullie waren (CGVS 19/27941, p. 18). Bovendien kan er uit de verklaringen van uw broer worden opgemaakt dat uw moeder weldegelijk buitenkwam en de bendeleden haar dan ook aanspraken, gezien uw broer verklaart dat ze haar normaal gezien vijftig cent of een dollar vroegen en haar in december 2019 zelfs vijf dollar vroegen (CGVS 19/27941, p. 18).

Verder zijn ook uw verklaringen over de beëdigde verklaring die u neerlegt in een notariële akte ter staving van uw verzoek tegenstrijdig. U verklaarde namelijk deze te hebben laten opstellen op 11 oktober 2019 bij uw advocaat P. E. L. in Soyapango (CGVS, p. 14). In het document dat u hiervan neerlegt valt echter te lezen dat u dit liet opstellen op 15 oktober 2019 (document 7). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u weldegelijk de elfde ging, haar uitlegde waarom u een verklaring wilde afleggen, maar dat het document nog een apostille moest krijgen en u dus op 11 oktober 2019 en 15 oktober 2019 bij uw advocate bent geweest (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. In het document valt namelijk niets te lezen over deze bewering dat u ook op 11 oktober 2019 bij uw advocaat zou zijn geweest, u verklaarde daarnaast ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken dit document te hebben opgesteld op 15 oktober 2019 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5) en volgens uw echtgenote zou u maar één maal bij uw advocaat zijn langs geweest (CGVS 19/25777B, p. 19). De bijgevoegde apostille heeft overigens 4 december 2019 als uitgiftedatum.

U betoogt verder deze verklaring te hebben laten opstellen omdat u schrik had om naar de politie te gaan, maar uw advocaat dan deze verklaring zou voorleggen aan het gerecht, en het dus ook een soort klacht was. Gevraagd of uw advocaat dit dan gedaan heeft, stelt u dat u zou geloven wel. U blijkt echter geen enkele moeite te hebben gedaan om dit bij haar na te vragen. Uw excuus, dat u geen contact meer had omdat u van telefoon bent veranderd en al de contactgegevens verloor, kan niet overtuigen. Haar contactgegevens staan namelijk gewoonweg in het document, iets wat u simpelweg bevestigt wanneer u hierop gewezen wordt (CGVS, p. 14-15). Bovendien had u ook nog perfect via uw familie aan haar contactgegevens kunnen geraken, gezien ook uw broer A.S. nog op 2 december 2019 een beëdigde verklaring bij deze advocaat zou hebben opgesteld (de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Tevens gevraagd aan uw echtgenote waarom u deze beëdigde verklaring liet opstellen, kan zij slechts stellen dat dit is wat mensen doen in El Salvador als er iets gebeurd is, maar je dan moet vertrekken en niet kan blijven (CGVS 19/25777B, p. 20). Dat zij niet kan zeggen dat u dit deed opdat uw advocaat hiermee naar het gerecht kon stappen, doet verdere afbreuk aan uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien zijn de verklaringen die u laat optekenen in deze akte weinig concreet. Zo valt er slechts te lezen dat u op 10 oktober 2019 werd benaderd door bendeleden, maar valt er noch te lezen om welke bende het gaat, noch dat u deze bendeleden kende als El Black en El Demente (CGVS, p. 15). Ook beperken uw verklaringen zich tot te stellen dat u hen elke week geld moest geven, zonder te

specifiëren dat het om vijftig dollar ging of dat u dit vanaf 17 oktober 2019 moest doen, zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert (CGVS, p. 18-19). Men zou toch verwachten dat als u dit document laat opstellen bij uw advocaat zodat zij daar mee naar het gerecht zou stappen, u ook gedetailleerde informatie zou geven over wat u overkomen was. Tevens valt hetzelfde op te merken voor de beëdigde verklaringen van uw twee broers. Zo beperkt uw broer Y.J. zich in zijn beëdigde verklaring tot het stellen dat hij werd benaderd door bendeleden, maar laat hij het na om te vermelden van welke bende ze zijn, of dat hij een van herkende als Crispin. Ook over de hoeveelheid geld er juist van hem gevraagd werd, beperkt hij zich tot te stellen dat het wel een hoog bedrag was. Bovendien verklaart hij aan het CGVS dat hij een wekelijks bedrag van vijftig dollar zou moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 14), terwijl hij in zijn beëdigde verklaring laat optekenen dat hij er iedere keer langs de bendeleden kwam hen dit hoge bedrag zou moeten betalen. Ook uw broer A.S. laat het na in zijn beëdigde verklaring te vermelden over welke bende het gaat, en dat hij een van deze bendeleden herkende als Frank (CGVS 19/27941, p. 14). Dat er bovendien in zowel uw beëdigde verklaring als in de twee beëdigde verklaringen van uw broers te lezen valt dat jullie omwille van jullie beweerde problemen asielaanvragen bij de relevante autoriteiten geeft deze documenten ook nog een uiterst gesolliciteerd karakter waardoor er geen enkele bewijswaarde meer aan kan worden toegekend.

Wat betreft de bedragen van vijftig dollarcent, een dollar of twee dollar die u en uw broers soms aan bendeleden zou moeten geven, dient er op gewezen te worden dat u hierover stelt dat u hierdoor weliswaar schrik had, maar dat dit geen verplichting was. Ongeacht of u betaalde of niet, lieten de bendeleden u gaan (CGVS, p. 17-18). Bovendien zijn deze bedragen niet van die aard dat jullie in een situatie van extreme armoede zouden of zullen terecht komen waardoor jullie onmogelijk kunnen voorzien in jullie elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. U, uw echtgenote en uw broers konden namelijk wonen in de twee huizen van uw ouders (CGVS, p. 6-7; CGVS 19/27941, p. 6). U had een job waarmee u 350 dollar per maand verdiende, uw echtgenote was huisvrouw maar verdiende daarnaast ook een klein bedrag met het naaiwerk dat ze deed (CGVS 19/25777B, p. 7), uw vader verdiende ongeveer 640 dollar per maand (CGVS, p. 8), uw broer in de VS stuurde eens in de drie maanden geld op naar uw familie (CGVS, p. 4) en ook uw partner heeft een broer in het buitenland die haar soms geld kon opsturen wanneer dit nodig was (CGVS 19/25777B, p. 5). U geeft bovendien aan dat wanneer dit nodig was u geld kon lenen van uw ouders of uw broer en dit vervolgens ook kon terugbetalen (CGVS, p. 10). Bovendien konden uw ouders het inschrijvingsgeld van de universiteit betalen voor zowel uw broer Y.J. als voor uw broer A.S. (CGVS 19/25776, p. 6; CGVS 19/27941, p. 4). Ook dit kan bijgevolg niet dienen om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

U haalt verder nog aan dat het in de kolonie waar u woonde steeds moeilijk was omdat deze omgeven was door bendes en er al vanaf dat u klein was schietpartijen waren (CGVS, p. 15). Dit betreft echter de algemene situatie in uw wijk.

Het CGVS betwist noch ontkent dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, enkel dit feit volstaat evenwel niet om een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dat u bij zo'n schietpartij geraakt zou zijn door een kogel in uw hoofd toen u dertien jaar oud was, verandert hier niets aan gezien u zelf zegt dat het om een verdwaalde kogel ging en u niet weet wie verantwoordelijk was (CGVS, p. 16)."

U verklaart verder vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie. Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap.

Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden

van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u zou gehad hebben met uw familie omwille van uw geaardheid. Uw verklaringen over hoe uw broer en uw vader afwisten van uw geaardheid en relatie met J. G. zijn namelijk tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. Daar verklaarde u namelijk dat u een relatie had en u dit op een gegeven moment publiceerde op Facebook (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Bij het CGVS beweert u echter dat het niet u was die dit publiceerde, maar uw toenmalige partner (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat J. de post heeft gemaakt en u dit vervolgens deelde op uw profiel. Gevraagd waarom u dit deed, gezien uw familie niet op de hoogte was van uw geaardheid op dat moment, zet u uiteen dat u dit niet deelde, maar dat J. u in deze post tagde waardoor het bij u verscheen (CGVS, p. 20). Opnieuw bevat uw uitleg tegenstrijdigheden en kan dit dus hoegenaamd niet overtuigen. Bovendien leggen u en uw broer J. C. tegenstrijdige verklaringen af over wanneer dit gebeurde.

Gevraagd aan uw broer of er periodes waren dat u op een ander adres als colonia Maestro Aaron Joaquin woonde, verklaart hij dat u inderdaad enkele maanden ergens anders woonde omdat jullie vader u had buiten gegooid omwille van uw geaardheid. Gevraagd wanneer dat dit dan was stelt hij dat dat vorig jaar, 2019 dus, in maart gebeurde (CGVS 19/25777, p. 7, p. 4). U beweert echter dat u van september tot december 2016 hierdoor bij uw tante woonde (CGVS, p. 7, p. 15). Gewezen op de verklaringen van uw broer, houdt u vol dat het echt wel 2016 was (CGVS, p. 21). Het louter vasthouden aan uw eigen verklaring kan geenszins overtuigen. U en uw broer woonden in twee met elkaar verbonden huizen, dat hij dit incident situeert tweeënehalf jaar nadat dat het volgens u heeft plaatsgevonden, haalt de geloofwaardigheid van uw problemen met uw familie nog verder onderuit. Gevraagd naar uw woonplaatsen bij DVZ, liet u het overigens na om iets over het verblijf bij uw tante te vermelden (DVZ verklaring, p. 6). Het is bovendien vreemd dat als u werkelijk na 2016 in een gevangenis leefde, zoals u beweert (CGVS, p. 20), u wel nog drie jaar in het huis van uw ouders bent blijven wonen en uw vermeende problemen met bendeleden u dit huis pas deden verlaten (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u dan niet bij uw tante ging wonen, werpt u het zwakke excuus op dat uw tante de middelen niet had om u te blijven onderhouden en u de hulp nodig had van uw vader om bijvoorbeeld naar de universiteit te kunnen gaan. U stelt verder dat u soms ruzie had met de echtgenoot van uw tante waardoor u zich ongemakkelijke voelde om bij haar te blijven. Ook dit excuus kan niet overtuigen, gezien u hierover niets vermeldde toen u gevraagd werd hoe het voor u was om bij haar te wonen in die drie maanden dat u er beweert gewoond te hebben (CGVS, p. 21). Uw zogenaamde slechte relatie met uw vader wordt overigens nog verder in vraag gesteld door het feit dat u ook nog samen met uw broers, met uw vader meereisde naar Guatemala om bij uw familie op bezoek te gaan (CGVS 19/27941, p. 12). Hoewel u verder in het algemeen stelt dat El Salvador een machistisch land is, stelt het CGVS vast dat u 24 jaar oud bent, u kon blijven rekenen op de financiële steun van uw ouders, u bij hen kon inwonen

en zij uw inschrijvingsgeld betaalden van de universiteit (CGVS, p. 6). Dat u geen verpleegkunde zou mogen studeren van uw vader terwijl u dat eigenlijk wilde studeren (CGVS, p. 16), zijn overigens slechts blote beweringen. Bovendien is dit geenszins zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u ook andere familieleden had die uw geaardheid accepteerden, zoals uw broers A.S. en J. C., en kon u ook rekenen op de steun van uw tante (CGVS, p. 21). Bovendien had u ook verschillende vrienden die uw geaardheid accepteerden (CGS, p. 19-20). Er is dan ook niets uit uw verklaringen dat er op wijst dat u uw seksuele geaardheid niet openlijk zou kunnen beleven in El Salvador.

Wat betreft uw vrees dat u in El Salvador niet aan medicatie zou geraken voor de ziektes die u hebt, omdat de vraag te hoog zou zijn en er een tekort zou zijn aan medicatie, die bovendien ook te duur is (CGVS, p. 16), dient er op gewezen te worden dat dit problemen van medische aard zijn en u hiervoor gebruik kan maken van de daartoe geëigende procedures.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, het uittreksel van uw politieregister, uw blanco strafblad, het aankoopbewijs van uw vliegtickets en medische documenten hebben slechts betrekking op uw identiteit, reisweg, gerechtelijke antecedenten en uw gezondheid. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Ook de beëdigde verklaring van J. D. C. S. die uw broer A.S. nog neerlegt ter staving van zijn verzoek kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze verklaring is namelijk louter gebaseerd op haar eigen verklaringen en zij kan bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd.

Ook de opmerkingen die u het CGVS nog bezorgde op 20 januari 2021 kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen, gezien het slechts betrekking heeft op het bedrag dat u bij uw inschrijving aan de universiteit moest betalen, zijnde 55 dollar in plaats van 65 dollar.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw schoonzus H. B. V. H. (O.V. 8.943.117; CG 19/25777B) en uw broer A.S. E. C. (O.V. 8.971.423; CG 19/27941) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vordert in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus en voert in dit verband de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951; artikelen 48/3, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Vooreerst voert verzoeker aan dat de asielmotieven van verzoeker verband houden met een politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met de Vluchtelingenconventie. Hij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, hetgeen een politiek gemotiveerde daad is en citeert de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 en de COI Focus, “*El Salvador. Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020. Hij stelt dat het onduidelijk is waarom bepaalde ernstige zaken vermeld in de COI Focus van 2019 plots onvermeld blijven in de COI Focus van 2020, terwijl de situatie in de praktijk niet veranderd lijkt te zijn en dat uit de laatstgenoemde COI Focus duidelijk naar voren komt dat de bendes nog steeds politieke drijfveren voor hun activiteiten hebben. Uit de informatie blijkt dat deze daden van vervolging door georganiseerde misdaadgroepen, zoals geweld en intimidatie in het geval van verzoeker, niet alleen crimineel en economisch maar ook politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging is dus eveneens politiek van aard waardoor er duidelijk een band is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Verzoeker stelt dat het UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016. Hij stelt een risicoprofiel te bezitten, omdat het gaat om een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de regels en de autoriteit van een criminele bende, en citeert de “*UNHCR Guidelines*” waar deze stellen dat dit personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Onder verwijzing naar UNHCR, “*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*” van 31 maart 2010, stelt hij dat ook voor een persoon als verzoeker het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. UNHCR hanteert immers een ruime definitie van het begrip sociale groep waarbij de benadering van de aangeboren en inherente kenmerken enerzijds en sociale perceptie anderzijds mogelijk zijn. stelt verder dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip “*sociale groep*” vooropstelt, citeren om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in het betreffende artikel de bewoordingen “*onder meer*” op een niet-limitatieve opsomming duiden. Verzoekende partij besluit dit onderdeel als volgt: “*In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening. In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten.*

Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet." Verzoeker betoogt vervolgens dat verwerende partij een ongeoorloofde lezing maakt van de verklaringen van verzoeker en dat "Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en stelt dat zij problemen kende met bendeleden die haar met de dood bedreigden. Voorts is verzoekende partij van mening dat al te gemakkelijk wordt overgegaan tot het ongeloofwaardig achten van het vluchtrelaas. De mening van verwerende partij is voornamelijk gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de broer van verzoekende partij en diens vrouw en in beperktere mate tussen verklaringen van verzoekende partij zelf en haar broer(s). Echter, deze tegenstrijdigheden berusten veelal op details en vergetelheden, die geen afbreuk kunnen doen aan de kern van het relaas, met name dat verzoekende partij en haar broers werden afgeperst en bedreigd door bendeleden, zeker niet in het licht van de algemene situatie in El Salvador waar afpersingen en bedreigingen schering en inslag zijn (zie supra en infra). Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat wat betreft de tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen de verklaringen van haar broer en diens vrouw los staan van het eigen asieltrelaas en hier dan ook geen afbreuk aan kunnen doen. Bovendien betreffen het veelal details en een subjectieve invulling van verwerende partij omtrent de te verwachten gedragingen van personen geplaatst in dergelijke situatie, zonder rekening te houden met de eigenlijke situatie en de eigenheid van de personen in kwestie. De motivatie van verwerende partij is laakbaar, vermits zij op onvoldoende wijze ingaat op de verschillende vervolgingsgronden die werden ingeroepen door verzoekende partij, alsook het feit dat zij in het verleden reeds het slachtoffer was van bendegegeweld (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet)."

Met betrekking tot zijn homoseksualiteit, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing op dit punt een schending uitmaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; de artikelen 48; 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). Met betrekking tot de beoordeling in de bestreden beslissing van de graad van homofoob geweld en discriminatie en het wettelijk en beleidskader in El Salvador inzake rechten voor LHBTI-personen betwist verzoeker deze analyse. Hij betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie schrijnender is dan wat verwerende partij tracht te doen uitschijnen en citeert ter staving van zijn stelling volgende rapporten: COI Focus Rapport van 12 oktober 2020 (p. 22) en UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Submission for the Universal Periodic Review - El Salvador - UPR 34th Session", 2019. Hij stelt vervolgens dat "In de update van januari 2021 omtrent de vrees voor bendegegeweld in El Salvador stelt de U.K. Home Office dat bendes wel degelijk personen behorende tot de LGBTI-gemeenschap viseren en dat personen behorende tot deze gemeenschap eveneens gediscrimineerd worden, of het slachtoffer worden van geweld en haatmisdrijven door overheidsinstanties en de algemene populatie in El Salvador: "... (UK Home Office, Country policy and information note : Fear of gangs, El Salvador, januari 2021, (hyperlink), p. 8-11; 54-55; 63-65)." Hij vervolgt zijn betoog door te stellen "Dat de situatie in El Salvador voor personen behorende tot de LGBTI-gemeenschap te wensen over laat en gevaarlijk is wordt verder aangetoond door middel van het feit dat er recentelijk nog protesten plaatsvonden die de problemen en de gevaren aan de kaak stelden: "In El Salvador, Puerto Rico, Mexico, and Panama, members of the LGBT community marched in several cities in commemoration of LGBT Pride Month last week. Demonstrators call for the legalization of same-sex marriage, the freedom to change their name and gender in public registers, and protections against discrimination (France 24, 21 June 2021). In El Salvador, protesters demand Congress approve proposed laws on gender identity, and against the stigmatization and discrimination of the LGBT community. These proposals were originally presented in 2018, before being filed and later discarded in May 2021 by the Commission of Women and Gender Equality, which argued that the proposals were "obsolete and not in accordance with reality" (El Diario.es, 15 May 2021). The lack of regulations protecting the LGBT community, and the high levels of impunity that perpetrators enjoy have favored conditions for the discrimination of and attacks against LGBT people, particularly in Honduras, Guatemala, El Salvador, and Mexico (Amnesty International, 28 January 2021). Such attacks are often perpetrated by gangs, local communities, and state officers (Human Rights Watch, 7 October 2020). Between 2019 and 2020, Mexico and Honduras were home to the majority of attacks against LGBT people in Mexico, Central America, and the Caribbean (El Pais, 28 June 2021)." (Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), "Regional Overview -

Mexico, Central America, and the Caribbean (26 June - 2 July 2021)”, 8 juli 2021 (eigen benadrukking). Het weze dus duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk vervolging te vrezen heeft vanwege haar seksuele geaardheid bij een eventuele terugkeer naar El Salvador, aangezien uit bovenstaande objectieve informatie duidelijk blijkt dat personen behorende tot de LGBTI-gemeenschap een verhoogde risicogroep vormen en vaak het doelwit zijn van haatmisdrijven, geweld en discriminatie. Verwerende partij geeft zelf toe dat er sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap (stuk 1, p. 5) en dat er sprake is van een zekere mate van straffeloosheid (stuk 1, p. 5), doch stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, rekening houdend met de specifieke context. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij haar seksuele geaardheid openlijk kon beleven in El Salvador en wijst hiervoor naar het feit dat twee broers van verzoekende partij, alsook een tante en enkele vrienden op de hoogte waren van haar seksuele geaardheid. Doch kan men dit bezwaarlijk gelijkstellen met het openlijk beleven van een seksuele geaardheid, wat immers niet mogelijk is in El Salvador gezien de hierboven beschreven situatie, waarbij personen behorende tot de LGBTI-gemeenschap risico lopen om vervolgd te worden. Bijgevolg zou verzoekende partij, om vervolging te ontlopen of vermijden, haar seksuele geaardheid voor de buitenwereld verborgen moeten houden. Ter zake kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van 07.11.2013 in de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/1213, beter bekend als het X., Y., Z. arrest, waarin het Hof van Justitie duidelijk stelt dat van leden van een sociale groep met dezelfde seksuele geaardheid niet kan worden geëist dat zij deze geaardheid geheim houden of zich ter zake terughoudend opstellen, aangezien dit haaks staat op de erkenning van een kenmerk dat voor de identiteit dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. Het Hof concludeert vervolgens dat men van een asielzoeker niet kan verlangen dat hij in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit verborgen houdt om vervolging te voorkomen (zie arrest X., Y., Z., §§ 72-76).” Hij citeert vervolgens zijn eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij zijn homoseksualiteit verborgen moest houden (notities PO, p. 15-16 en 19). Verzoeker stelt vervolgens dat verwerende partij een ongeoorloofde lezing maakt van zijn verklaringen en daaruit de verkeerde conclusies trekt. Hij argumenteert hierover als volgt: “Verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die verzoekende partij zou gehad hebben met haar familie omwille van haar geaardheid en baseert zich hiervoor voornamelijk op een zogenaamde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen afgelegd bij het CGVS omtrent de wijze waarop haar familie over haar geaardheid te weten zou zijn gekomen. De verklaringen van verzoekende partij zijn op dit vlak echter allerminst tegenstrijdig en vallen op simpele wijze te verklaren. Immers, de toenmalige partner van verzoekende partij, J., wijzigde op zijn eigen Facebookprofiel dat hij zich in een relatie bevond, waarna Facebook hem automatisch verzocht om de identiteit van deze persoon aan te geven. Hierop vermeldde J. dat hij zich in een relatie bevond met verzoekende partij, waardoor dit ook zichtbaar werd op het Facebookprofiel van verzoekende partij. Met andere woorden, stellen dat J. de bewuste Facebookpost creëerde en dat dit nadien gedeeld werd op het profiel van verzoekende partij en stellen dat J. verzoekende partij getagged heeft in de post waardoor deze op het profiel van verzoekende partij verscheen berust op één en hetzelfde feit en getuigt allerminst van een tegenstrijdigheid. Bovendien wenst verzoekende partij op te merken dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij de post op haar profiel heeft gedeeld door dit expliciet zelf te doen, doch dat haar verklaringen dienen gelezen te worden in de zin dat de post door Facebook automatisch op haar profiel gedeeld werd. Indien een dergelijke post wordt gedeeld op deze wijze zal er niet verschijnen dat Facebook die post heeft gedeeld, doch dat de persoon aan wie het profiel behoort de post deelt. Dit is dan ook wat verzoekende partij bedoelde met haar verklaring dat zij de post op haar profiel deelde. Dit blijkt ook duidelijk uit de weergave van de verklaringen van verzoekende partij, waarbij zij uitdrukkelijk stelt dat zij zelf nooit bewust dergelijke post zou delen omwille van het feit dat haar familie nog niet op de hoogte was (gehoorverslag CGVS, p. 20). Indien hier onduidelijkheid over bestond had verwerende partij aan verzoekende partij de mogelijkheid moeten geven om dit verder uit te klaren, zeker aangezien het een nogal technische aangelegenheid betreft waarbij er gemakkelijk verwarring kan optreden en duidelijk uit het antwoord van verzoekende partij blijkt dat zij in geen geval haar familie bewust op deze wijze op de hoogte zou brengen van haar geaardheid. Wat er ook van zij, men had minstens het voordeel van de twijfel moeten toekennen (zie infra). Vervolgens stelt verwerende partij dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen de verklaringen van verzoekende partij en de verklaringen van haar broer J. C. omtrent het tijdstip waarop de familie van verzoekende partij achter haar geaardheid kwam. Dit betreft echter een vergissing van de broer van verzoekende partij die men haar niet kan tegenwerpen. J. heeft ondertussen bevestigd dat het inderdaad in 2016 gebeurde dat de vader en andere broer achter de geaardheid van verzoekende partij kwamen. Verwerende partij hekelt het feit dat verzoekende partij het onderduiken bij de tante onvermeld liet bij DVZ.

Echter, voor verzoekende partij betrof dit tijdelijk onderkomen geen 'woonplaats' in de eigenlijke zin van het woord, waardoor dit onvermeld bleef bij de verklaringen bij DVZ. Ten overvloede wenst verzoekende partij te wijzen op het feit dat tevens de week die zij onderdook bij de tante alvorens het land te verlaten onvermeld bleef bij DVZ, wat er op wijst dat dergelijke korte verblijven voor haar geen woonplaats uitmaken. Vervolgens acht verwerende partij het ongeloofwaardig dat verzoekende partij, na het kortstondig verblijf bij haar tante, nog drie jaar in het huis van haar ouders verbleef en bestempelt het antwoord op de vraag waarom zij dan niet bij de tante bleef inwonen als zwak. Echter, hierdoor gaat verwerende partij voorbij aan de feitelijke situatie van verzoekende partij, die als zeer jonge man nergens anders naartoe kon gaan aangezien het niet mogelijk was voor de tante om verzoekende partij gedurende een langere periode financieel te onderhouden. Wat betreft de reis naar Guatemala, wenst verzoekende partij erop te wijzen dat het feit dat zij mee op familiebezoek geenszins betekent dat haar vader haar geaardheid zou aanvaarden, a contrario, op die wijze trachtte de vader van verzoekende partij niet aan de buitenwereld te tonen dat er een probleem zou bestaan waardoor nog meer mensen lucht zouden krijgen van de geaardheid van zijn zoon. Verwerende partij toont niet aan op welke wijze dit zou getuigen van een verbeterde band tussen verzoekende partij en haar vader, laat staan van enige aanvaarding van haar geaardheid door haar vader. Dit berust louter op een subjectieve beoordeling van verwerende partij die geen steun vindt. Ten slotte stelt verwerende partij dat verzoekende partij haar geaardheid openlijk kon beleven in El Salvador op basis van het feit dat verzoekende partij kon blijven rekenen op financiële steun van haar ouders en zij verschillende vrienden had die haar geaardheid accepteerden. Echter, verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoekende partij klaarblijkelijk te kennen heeft gegeven dat er bepaalde voorwaarden verbonden waren aan het terug naar huis komen. Immers, zij moest "stoppen met gay te zijn" en zich 'normaal' gedragen. Verzoekende partij beschikte niet over de mogelijkheid om haar geaardheid openlijk te beleven bij haar thuis. Wet betreft het feit dat verzoekende partij over een aantal vrienden beschikte die haar geaardheid aanvaardden en haar hierin steunden, wenst verzoekende partij erop te wijzen dat deze steun enkel en alleen bestond uit morele steun en haarvrienden bijgevolg geen soelaas konden bieden voor haar penibele situatie waarbij zij haar geaardheid binnenshuis niet openlijk kon beleven. Hetgeen verwerende partij stelt komt er feitelijk op neer dat men van verzoekende partij verwacht dat zij haar geaardheid verborgen houdt om zich er op die wijze van te vergewissen dat zij in het ouderlijk huis mag verblijven, met het risico om in het omgekeerde geval op straat te belanden zonder enige vorm van financiële steun. Het hoeft geen betoog dat dergelijke redenering niet door de beugel kan. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar hetgeen hierboven reeds ter zake werd uiteengezet (zie supra)."

Verzoeker argumenteert verder dat een toekomstgericht onderzoek vereist is en citeert daartoe HvJ, 5 september 2012, "Bundesrepublik Deutschland t. Y. en Z.", gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76 en EHRM, "B. en C. t. Zwitserland", 17 november 2020, § 57. Hij stelt dat "Hoewel de hierboven geciteerde zaak betrekking heeft op een Gambiaanse onderdaan, is de algemene situatie min of meer vergelijkbaar tussen Gambia en El Salvador. Hoewel er in El Salvador geen wet bestaat die homoseksualiteit bestraft, blijkt uit het arrest dat de Gambiaanse wetgeving niet toegepast werd. Het feit dat homoseksuele handelingen in Gambia strafbaar werden gesteld is bijgevolg geen doorslaggevend element, zoals het EHRM zelf onderlijnt in haar arrest. Wat wel doorslaggevend bleek te zijn is het risico op mishandeling door leden van de veiligheidsdiensten en/of de bevolking, indien de seksuele geaardheid gekend zou zijn, zoals in casu. Het Handbook and Guidelines on Procedures van de Verenigde Naties Vluchtelingenorganisatie (UNHCR) bepaalt dat: "However, the word 'fear' refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution (par. 45). Hetzelfde geldt voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen (EHRM, N.A. t. Finland, 14 november 2019, § 82). Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast. In dit opzicht is de seksuele geaardheid van verzoekende partij onbetwistbaar een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de homofobie in El Salvador en het algemeen risico

voor personen behorende tot de LGBTI-gemeenschap. Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.” Vervolgens stelt verzoeker dat, indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert hij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad (nr. 22 144 van 28 januari 2009, nr. 16 891 van 2 oktober 2008). Verzoekende partij verwijst ook nog naar de volgende arresten van de Raad: nr. 28 972 van 23 juni 2009; nr. 18 937 van 20 november 2008; nr. 489 dd. 27 van 19 mei 2009) en stelt dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoeker die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag. Verzoeker betoogt verder dat uit de objectieve informatie blijkt dat in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoeker, met name personen waarvan men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit van een bende en anderzijds personen behorende tot de LGBTI-gemeenschap. Hij verwijst te staving van zijn stelling naar de COI Focus van 12 oktober 2020 (p. 14-15 en 22) en de ‘*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*’ van maart 2016 (p. 28-30). Hij benadrukt dat in het licht van het profiel van verzoeker er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador.

In een tweede afdeling met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, dat hij vanwege de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b). Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) voert verzoeker aan dat de bronnen in de door verwerende partij gebruikte landeninformatie, met name de COI Focus “*El Salvador. Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 en de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 niet eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Hij vergelijkt de COI Focus van oktober 2020 met de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 (p. 6-7) en stelt dat het opvalt dat de recentere versie van de COI Focus beduidend minder uitgebreid ingaat op de aard van het geweld in El Salvador, zonder dat wordt aangetoond dat de aard van het geweld onderhevig is geweest aan veranderingen om deze omissie te verantwoorden en stelt dat het erop lijkt dat verwerende partij één en ander verzwijgt of niet langer aanhaalt om de wijze en aard van het geweld te minimaliseren. Hij stelt vervolgens dat er meerdere bronnen zijn die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en dat de motivering van de bestreden beslissing deze niet citeert waardoor ze lacunair en gebrekkig is. Verder stelt verzoeker dat er tal van andere bronnen bestaan die aantonen dat El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld is waar geweld schering en inslag is en dat de aard van het geweld zowel gericht als willekeurig van aard is. Hij citeert vervolgens uit volgende bronnen: International Crisis Group, “*El Salvador’s Politics of Perpetual Violence*”, 19 december 2017; Human Rights Watch, “*El Salvador - Events of 2018*”; Overseas Security Advisory Council (OSAC), “*El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*”, 25 april 2019; World Population Review; en Iraq Body Count. Hij besluit hieruit dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde stelt verzoeker dat verwerende partij het relaas van verzoeker duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd, dat verzoeker opnieuw moet gehoord worden en dat de bestreden beslissing dan ook moet vernietigd worden zodat verwerende partij tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridische bijstand toe aan het verzoekschrift:

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeker om

internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn moet normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek indienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer. De Raad stelt vast dat de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist door verwerende partij.

Verzoeker legt verder nog een uittreksel van zijn gerechtelijke en politionele antecedenen neer. Hieruit kan enkel blijken dat verzoeker tot voor vertrek uit El Salvador niet in aanraking is gekomen met gerecht of politie, wat niet betwist wordt. Verder bevat dit document geen informatie met betrekking tot de door hem beweerde vervolgingsfeiten en is dit niet relevant voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor verzoekers reisinformatie dat enkel zijn vertrekdatum uit El Salvador kan bevestigen.

Uit de notariële akte *“opgesteld door de heer Y.J.E.C. op het notariskantoor van Lic. P.E.L.”* dd. 23 oktober 2019 (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) kan slechts blijken dat verzoeker een verklaring aflegde bij advocaat en notaris P.E.L. met betrekking tot problemen die hij zou hebben gehad met bendeleden. Uit dit document, kan niet blijken dat de erin aangehaalde feiten verder zijn geverifieerd door de Salvadoraanse autoriteiten, zodat uit dit document als zodanig geen conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot deze feiten, nu het enkel een verslag bevat van wat verzoeker hierover verklaarde bij de advocaat/notaris.

De medische documenten tonen verzoekers medische problemen aan, die niet betwist worden door verwerende partij, maar waaruit als dusdanig geen nood aan internationale bescherming kan blijken.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Verzoekers vrees voor vervolging vloeit voort, zoals blijkt uit de samenvatting van het feitenrelaas die niet wordt betwist door verzoeker, enerzijds uit de afpersing door leden van bende 18 in zijn colonia waarvan hij en zijn broers het slachtoffer zouden zijn geweest, en anderzijds uit zijn homoseksuele geaardheid. Beide vluchtmotieven worden hierna afzonderlijk onderzocht, nu nergens kan blijken dat beide vluchtmotieven in hoofde van verzoeker met elkaar verband zouden houden.

4.4. Verzoeker baseert zijn verzoek om internationale bescherming vooreerst op de afpersing waarvan hij en zijn broers het slachtoffer zouden zijn geweest in de colonia waar zij tot hun vertrek uit El Salvador verbleven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaart dat hij op 15 oktober 2019 werd aangesproken door twee leden van bende 18, die hem zeiden dat hij vijftig dollar per week zou moeten betalen, en dat zij zijn broer J.C. al hadden gewaarschuwd toen ze hem op 10 oktober 2019 hadden aangesproken. De Raad stelt vast dat verzoekers vluchtmotieven wat betreft de beweerde afpersing rechtstreeks verband houden met en voortvloeien uit de vluchtmotieven die door zijn broer J.C.E.C. en diens partner werden ingeroepen, en dat hij samen met J.C.E.C. en diens partner El Salvador verlaten heeft.

Hij beroept zich verder, net zoals J.C.E.C. en diens partner, ook op de afpersing waarvan zijn andere broer A.S.E.C. het slachtoffer zou zijn geweest na hun vertrek uit El Salvador. In de bestreden beslissing wordt om, wat betreft de afpersing door de bendeleden betreft, verwezen naar de motivering in beslissing genomen met betrekking tot verzoekers broer J.C.E.C. en diens partner.

De Raad heeft bij arrest nr. 266 van 14 januari 2022 met betrekking tot verzoekers broer en diens partner geoordeeld dat zij niet erkend worden als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat hun verklaringen over de beweerd afpersing niet geloofwaardig zijn. Dit wordt in het arrest als volgt gemotiveerd in het licht van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet:

“5.3.1. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020, UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016).

5.3.2. Na grondige analyse van het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier, verzoekers' verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud samen gelezen met de door hen voorgelegde documenten en landeninformatie alsook de door verwerende partij aan de administratieve dossiers toegevoegde documenten, de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting komt de Raad, daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, tot de vaststelling dat verzoekers de beweerd problemen met bende 18 niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.3.2.1. Zo stelt de Raad vooreerst vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers' verklaring voor het gebrek aan kennis van en de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster over de afpersing door de bendeleden op 10 oktober 2019, met name dat verzoeker verzoekster pas na hun aankomst in België en geleidelijk aan op de hoogte bracht van zijn problemen met de bendeleden niet aannemelijk is. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij na het beweerd incident met de bendeleden “ik vertelde half wat er gebeurd was aan mij echtgenoten. Ze was zwanger dus ik wilde haar niet bezorgd maken. Ik zei dat ik problemen had gehad. En dat we de kolonie moesten verlaten.” (notities PO verzoeker, p. 15 en in dezelfde zin, p. 19 (“ik zei enkel dat we problemen hadden en dat we de kolonie moesten verlaten. Ik wilde haar niet bezorgd maken, gezien de zwangerschap, dus ik heb haar niet alles verteld”) en dat, gevraagd “hebt u haar dan op een later moment wel alles verteld?” hij positief antwoordt en gevraagd wanneer “toen we hier al in het land waren, vertelde ik de redenen waarom we het land hadden verlaten” (notities PO verzoeker, p. 19). Hieruit blijkt dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij niet alles vertelde aan zijn echtgenote in de twaalf dagen dat zij in het huis van de tante van verzoekster woonden voor hun vertrek uit El Salvador, quod non, verzoeker wel degelijk alles vertelde aan verzoekster. Onmiddellijk hierna verklaart verzoeker dat hij het vertelde aan zijn echtgenote “in de week dat we in het eerste centrum zaten”, dus ongeveer een week na hun aankomst in België eind oktober 2019. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat hieruit duidelijk blijkt dat verzoeker zijn echtgenote wel degelijk van alles op de hoogte bracht onmiddellijk na hun aankomst in België. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zowel verzoeker als verzoekster een persoonlijk onderhoud kregen bij het CGVS op 15 december 2020, dus meer dan een jaar later en dat zij een interview kregen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') op 30 januari 2020 en dus 11 maanden nadat verzoeker haar op de hoogte zou gebracht hebben van de problemen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker initieel zijn echtgenote wou sparen tijdens de zwangerschap, blijkt uit het administratief dossier dat hun zoon geboren werd op 7 januari 2020, hetzij 11 maanden voor het persoonlijk onderhoud, zodat er geen plausible verklaring voorligt waarom verzoeker haar niet op de hoogte zou hebben gebracht van de belangrijkste elementen van het incident met de twee bendeleden op 10 oktober 2019 noch van de bedreigingen die de twee broers van verzoeker als gevolg van het niet betalen van de vijftig dollar zouden hebben gekregen. Voorts acht de Raad het evenmin geloofwaardig dat verzoeker zijn echtgenote, tijdens de 12 dagen dat zij bij de tante van verzoekster doorbrachten net voor hun vertrek uit El Salvador, niet op de hoogte zou hebben gebracht van de voorgehouden feiten.

Dit is des te meer het geval nu het ook niet aannemelijk is dat hij niets meer zou hebben gezegd over het incident dan dat hij problemen zou hebben gehad met de bendeleden en zij niet langer in de kolonie konden blijven. Uit hun verklaringen en de door hen voorgelegde huwelijksakte blijkt immers dat verzoekers gehuwd zijn en dat verzoekster bij verzoeker in de colonia Maestro Aaron Joaquin ging wonen vanaf 8 februari 2019, de dag van hun huwelijk voor de kerk (notities PO verzoekster, p. 8). In zoverre verzoeker beweert dat hij zeer vaag zou gebleven zijn over de beweerde problemen met de twee bendeleden, onmiddellijk na het beweerde incident op 10 oktober 2019, is het niet geloofwaardig dat verzoekster zonder daadwerkelijk meer details te kennen over de problemen van verzoeker met de bendeleden, zou instemmen om El Salvador te verlaten. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoekster een volwassen vrouw is van dertig jaar, zodat het niet aannemelijk is dat zij dit zo maar zou doen zonder verdere uitleg. Minstens kan verwacht worden dat zij ook aan haar tante moest kunnen uitleggen waarom zij halsoverkop hun huis moesten verlaten. Bovendien verklaren verzoekers dat zij gedurende de twaalf dagen dat zij bij de tante van verzoekster in Colonia Ivu verbleven hoofdzakelijk binnen bleven en verzoeksters tante hielpen met huishoudelijke taken. In die omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster verdere vragen zou stellen over de redenen van hun vertrek. Bovendien verklaart verzoeker dat verzoekster in El Salvador begrepen had dat de reden waarom zij moesten verhuizen een probleem was met betrekking tot de één dollar of vijftig dollarcent die de bende dagelijks vroegen; dat zij het vreemd vond dat zij daarom het land moesten verlaten, maar dat hij haar niet meer verteld heeft (notities PO verzoeker, p. 19). Het is niet aannemelijk, indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn afgeperst om wekelijks vijftig dollar te betalen en om die reden onmiddellijk dienden te verhuizen naar het huis van haar tante, zoals verzoekers beweren, dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn gebracht van de werkelijke reden van deze drastische beslissing of dat zij hiernaar niet verder zou gevraagd hebben. In zoverre verzoeker beweert dat hij haar initieel niet ongerust wilde maken omdat zij zwanger was, kan niet worden ingezien waarom hij haar dan de werkelijke reden niet vertelde nadat zij verhuisd waren naar Colonia Ivu, aangezien een verhuis naar het buitenland een nog veel ingrijpender gebeurtenis was dan de verhuis naar het huis van haar tante en kan aangenomen worden dat dit ook een reden zou geweest zijn voor verzoekster om zich ongerust te maken. Bovendien verklaart verzoeker dat hij haar wel alles vertelde een week nadat zij waren toegekomen in België en dus op het ogenblik dat verzoekster zeven maanden zwanger was en twee maanden voor de geboorte. Dit strookt geenszins met de stelling van verzoekers dat verzoeker zijn echtgenote de details van zijn problemen initieel niet vertelde om haar te sparen gezien haar zwangerschap. Gelet op dit alles maken verzoekers geenszins aannemelijk dat verzoekster slechts summier op de hoogte was van het beweerde probleem van verzoeker met de bendeleden voor hun vertrek uit El Salvador en blijkt verder dat verzoeker verklaarde dat hij zijn echtgenote alles vertelde kort na hun aankomst in België, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij evenzeer op de hoogte is van de kern elementen van en de omstandigheden waarin verzoeker beweerdelijk werd afgeperst door leden van bende 18. Dat het hier om een subjectief standpunt van verwerende partij gaat dat gebaseerd is op een vooroordeel over wat de communicatie binnen een koppel zou moeten zijn, kan in casu geenszins worden bijgetreden. De Raad erkent dat voorzichtigheid geboden is bij het interpreteren van wat koppels elkaar al dan niet vertellen in het kader van een bepaalde maatschappelijke dan wel religieuze context, maar uit hun verklaringen kan verder niet blijken dat verzoekster zich in het algemeen onderdanig opstelde ten opzichte van haar echtgenoot of hem blindelings volgde in al zijn beslissingen, zodat in casu verwerende partij op goede gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers verklaringen over wat verzoeker wanneer vertelde aan verzoekster, hoegenaamd niet kunnen overtuigen.

In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren in het verzoekschrift, kan het feit dat verzoeker zijn echtgenote niet alles zou hebben verteld dan ook geen plausible verklaring bieden voor het feit dat verzoekster niet weet of verzoeker bij de ingang van de colonia werd aangesproken door de bendeleden dan wel op de weg er naar toe; dat zij initieel ook niet weet op welke datum dit plaatsvond, om slechts - nadat haar er op werd gewezen dat zij eerder verklaarde dat verzoeker de dag na het incident gestopt was met werken – stelt dat dit op 10 oktober 2019 zou zijn gebeurd; dat zij niet weet wie de bendeleden zijn die verzoeker zouden hebben benaderd en dat zij tegenstrijdig met de verklaring van verzoeker veronderstelt dat verzoeker de eerste keer vijftig dollar renta moest betalen op 15 oktober 2019. De Raad wijst er op dat de beweerde feiten die volgens verzoeker de aanleiding vormden voor hun vertrek uit de colonia en El Salvador, weinig complex zijn, dat het - wat verzoekers eigen ervaring betreft - om een éénmalig incident gaat; en dat de locatie en datum van het incident; de bendenamen die verzoeker wel degelijk kende en de datum van de eerste betaling wel degelijk tot de kernelementen van het vluchtrelaas behoren. De vaststelling dat verzoekster niet op de hoogte is van deze kernelementen, dan wel hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

5.3.2.2. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers verklaringen niet stroken met de verklaringen die zijn broers Y.J. en A.S. met betrekking tot de afpersing en

bedreigingen die zij ondergingen als gevolg van het niet betalen van het afpersingsgeld door verzoeker; aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoekers broer Y.J., die aan het administratief dossier zijn toegevoegd, blijkt dat hij verklaarde dat hij zelf op 15 oktober 2015, onderweg van de bushalte naar zijn huis, door twee leden van bende 18, waaronder C., werd gezegd dat “ik hen geld moest geven. Dat ze mijn broer al hadden gewaarschuwd dat ze me geld moesten geven. (...) Ja, dus ze zeiden me op dat moment dat ik die hoeveelheid geld moest betalen.” (...). (map landeninformatie, notities PO Y.J., p. 14). Wanneer Y.J. hierover verdere vragen worden gesteld, verklaart hij hierover het volgende: “En als ik het goed begrijp hebben ze tegen uw broer J. gezegd dat u hen geld moest betalen? Ja, dus mijn broer J., hebben ze dus op 10 oktober tegengehouden en aan hem hebben ze dan gezegd dat zowel hij als ik moesten betalen. En hoe moet ik dat zien, moesten jullie elk vijftig dollar betalen, of samen? Ja, elk apart moesten we dus betalen” (map landeninformatie, notities PO Y.J., p. 17). Hieruit blijkt duidelijk dat volgens Y.J. de bendeleden op 10 oktober 2019 aan verzoeker reeds zeiden dat zowel verzoeker als Y.J. elk vijftig dollar per week moesten betalen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker de afpersing van zijn broer op 15 oktober 2019 als een gevolg omschrijft van het feit dat verzoeker zelf niet zou betaald hebben en dat zijn broer Y.J. hier dus moest voor opdraaien. Zo verklaart verzoeker “Vijf dagen nadat ik was tegengehouden hielden ze mijn broer tegen. Ze herinnerden hem eraan dat ze het al aan mij hadden gevraagd en ook hij moest betalen” (notities PO verzoeker, p. 15) en daarna “En wat heeft Y. u dan wel gezegd over de bendeleden die hem hebben aangesproken. Hij vertelde me bijna hetzelfde verhaal als dat van mij, dat ze hem hadden tegengehouden en hem hadden gezegd dat ze ook mij hadden tegengehouden en gezegd, je weet het al. Is het niet? En dat betekent, je zal de gevolgen dragen. En ook van hem hebben ze geld geëist” (notities PO verzoeker, p. 20). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers versie van de feiten op een cruciaal punt verschilt van deze van zijn broer nu volgens deze laatste beide broers reeds op 10 oktober 2019 afpersingsgeld werd opgelegd, terwijl verzoeker geen gewag maakt van het feit dat de bendeleden op die datum ook reeds zijn broer viseerden en het incident op 15 oktober 2019 duidelijk voorstelt als een gevolg van het niet betalen van de vijftig dollar door verzoeker. Ten overvloede wijst de Raad er op dat dit laatste bovendien niet strookt met verzoekers verklaring volgens dewelke hij voor de eerste keer de vijftig dollar renta moest betalen op 17 oktober 2019 (notities PO verzoeker, p. 19). Verder stellen de bestreden beslissingen op goede gronden dat “Bovendien zijn ook jullie verklaringen over wat uw broer u over dit incident zou hebben gezegd tegenstrijdig. Gevraagd of hij werd benaderd door dezelfde bendeleden als u, of door anderen, stelt u dat dit anderen waren, die u wel kende omdat u ermee op school zat, maar die uw broer niet kende en hij u geen namen gaf (CGVS, p. 20). Nochtans beweert uw broer dat hij hem herkende als C. (CGVS 19/25776, p. 14) en u dit hem vervolgens nog eens bevestigde toen uw broer u vertelde wat er hem was overkomen (CGVS 19/25776, p. 17). Het is daarnaast ook frappant dat uw broer al vlak voor hij op 15 oktober 2019 zelf werd aangesproken door bendeleden een paspoort en zijn geboorteakte aanvraag. Dat hij dit net toevallig deed omwille van een beursprogramma om Engels te studeren in het buitenland, rust op blote beweringen die hij niet verder hard kan maken (CGVS 19/25776, p. 12).” De Raad stelt vast dat verzoekers geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven in de bestreden beslissingen nu zij zich in het verzoekschrift beperken tot de stelling dat hen bezwaarlijk kan verweten worden dat zij hun problemen onderling niet door en door hebben besproken en verwijzen naar wat zij daarover hoger hebben uiteengezet. Vooreerst wijst de Raad er op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het feit dat verzoeker zijn echtgenote niet alles zou hebben verteld geen plausible verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en dat in casu de commissaris-generaal geen subjectieve bevooroordeelde opinie over de communicatie tussen koppels kan worden verweten. In dit verband wijst de Raad er bovendien op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeker en diens broer geen betrekking hebben op wat hij wanneer aan zijn echtgenote zou verteld hebben maar om tegenstrijdigheden met verklaringen afgelegd door zijn broer die op zijn beurt door de bendeleden zou zijn afgeperst; zodat hun verwijzing naar wat zij uiteenzetten over de communicatie tussen verzoekers in deze niet relevant is.

5.3.2.3. Ook wat betreft de bedreigingen aan het adres van zijn broer A.S. wijken verzoekers verklaringen op fundamentele punten af van de verklaringen van zijn broer. Ook zijn boer A.S. verklaart immers bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij werd bedreigd door twee bendeleden, waarvan hij één kende als F. en dat zij hem zeiden dat zij wisten dat zijn broers al vertrokken waren en dat F. hem zei dat hij 5.000 dollar naar de brug moest brengen (map landeninformatie, notities PO A.S.E.C., p. 13-14). Verzoekers maken geen enkele melding tijdens hun persoonlijk onderhoud van een geldbedrag van 5.000 dollar dat zou geëist zijn van verzoekers broer A.S. op 15 november 2019. Verzoeker verklaart enkel dat ze aan A.S. naar verzoeker en zijn broer Y.J. vroegen en vroegen waar ze waren en dat ze hem bedreigden omdat hij het niet zei (notities PO verzoeker, p. 22). Gevraagd of hij ook renta moest betalen zoals verzoekers, verklaart verzoeker “Nee. Hem bedreigde ze omdat wij er niet meer waren en als hij het niet zei gingen ze hem vermoorden. –

Dus als ik het goed begrijp, is het enige wat ze van hem vroegen, waar u en Yair zijn? Ja. Dat hij informatie zou geven over ons” (notities PO verzoeker, p. 22). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet alleen geen gewag maakt van het feit dat zijn broer het uitzonderlijk hoge bedrag van 5.000 dollar moest betalen volgens zijn verklaringen, maar ook uitdrukkelijk verklaart dat hij in tegenstelling tot verzoekers geen renta moest betalen maar dat zij hem enkel bedreigden omdat verzoekers en verzoekers’ broer er niet meer waren en hij niet wou zeggen waar ze waren. Verzoekers verklaringen met betrekking tot de renta staan dus diametraal tegenover wat verzoekers broer A.S. hier zelf over verklaarde. Dat het niet om een tegenstrijdigheid maar om een onvolledigheid zou gaan, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift; kan bijgevolg geenszins worden bijgetreden, nu uit de analyse van de respectievelijke verklaringen duidelijk blijkt dat verzoekers verklaringen op dit cruciale punt fundamenteel tegenstrijdig zijn met wat verzoekers broer A.S. hierover verklaart. Ook met betrekking tot de vraag of verzoekers moeder na zijn vertrek nog werd benaderd door de bendeleden zijn verzoekers verklaringen in tegenstrijd met de verklaringen van zijn broer A.S. die nog enige tijd na het vertrek van verzoekers en verzoekers broer A.S., met name tot 5 december 2019 in de Colonia Maestro Aaron Jaoquin woonde (map landeninformatie, notities PO A.S.E.C., p. 6). In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden het volgende gemotiveerd: “Het is verder ook uitermate vreemd dat u stelt dat uw moeder niet benaderd is geweest, omdat ze het huis normaal gezien niet uitkomt en wanneer ze dit wel doet, dit met de wagen van uw vader is (CGVS, p. 22). Uw broer A. S. beweert nochtans dat uw moeder weldegelijk is benaderd geweest door bendeleden en ze ook aan haar nog hebben gevraagd waar jullie waren (CGVS 19/27941, p. 18). Bovendien kan er uit de verklaringen van uw broer worden opgemaakt dat uw moeder weldegelijk buitenkwam en de bendeleden haar dan ook aanspraken, gezien uw broer verklaart dat ze haar normaal gezien vijftig cent of een dollar vroegen en haar in december 2019 zelfs vijf dollar vroegen (CGVS 19/27941, p. 18).” Verzoekers voeren aan dat verzoekers stelling correct was tot zij het land ontvluchtten, dat zij na hun vlucht werd bedreigd en dat zij het er niet over hebben gehad. Dit volstaat evenwel geenszins om deze motieven te weerleggen. Verzoekers broer A.S. verklaart dat hij nog steeds contact heeft met zijn twee broers in België (map landeninformatie, notities PO A.S.E.C., p. 9) en dat hij reeds op 6 december 2019 in België is aangekomen. Gelet op het gegeven dat de problemen van verzoekers’ broer A.S. en van verzoeker volgens beider verklaringen met elkaar verband houden en dat verzoekers in dezelfde colonia woonden als verzoekers moeder, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker de eventuele repercussies voor hun ouders moet hebben besproken met zijn broer die ongeveer anderhalve maand na hun vertrek uit de colonia vertrok. In casu kan de Raad verzoekers niet bijtreden, gezien de verknochtheid van dit aspect van de door hen aangevoerde vluchtmotieven, waar zij in het verzoekschrift stellen dat verwerende partij op louter arbitraire en subjectieve wijze er van uit gaat dat de broers het hele verhaal met elkaar zouden hebben moeten afstemmen, terwijl het voor hen belangrijk was om de zaken op afstand en in het verleden te houden. Het gaat in wezen om het welzijn van hun ouders ten gevolge van de afpersing waarvan zij allen beweren het slachtoffer te zijn geweest. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers en zijn broers de gebeurtenissen niet detail bespraken omdat ze het verleden niet wilden oprakelen, quod non in casu, wijst de Raad er op dat minstens redelijkerwijze kan aangenomen worden dat in deze hypothese verzoekers het al dan niet benaderen van verzoekers ouders door de bendeleden na hun vertrek zouden verifiëren met A.S., dan wel rechtstreeks met verzoekers ouders. De vaststelling dat verzoekers verklaringen hierover fundamenteel verschillen van de verklaringen van diens broer A.S. ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door verzoekers beweerde afpersing door bende 18.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de door verzoekers neergelegde beëdigde verklaring bij advocaat en notaris P.E.L. niet van aard is om een ander licht te werpen op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de door hen beweerde maar ongeloofwaardig bevonden afpersing op 10 oktober 2019. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers’ verklaringen over het doel van deze beëdigde verklaring bij een advocaat/notaris niet eenduidig zijn. Verzoeker verklaart hierover, zoals verzoekers ook betogen in het verzoekschrift, dat hij dit liet opstellen omdat hij schrik had om een klacht neer te leggen bij de politie, en dat in plaats van zelf een klacht neer te leggen deze beëdigde verklaring liet opstellen bij een advocaat “en zij ging die dan voorleggen bij het hof nadat ik vertrok, dus een soort klacht. -En heeft uw advocaat dat dan gedaan, dat gaan voorleggen bij het hof? Ik zou geloven van wel” (notities PO verzoeker, p. 14). Verzoekster verklaart hierover dat dit is “wat mensen doen als iets gebeurd is, een akte opstellen bij een advocaat gaan om alles te vertellen, maar dan moet je vertrekken dan kan je daar niet blijven” (notities PO verzoekster, p. 20). In het verzoekschrift duiden verzoekers dit verder als zou verzoeker, toen hij stelde dat de advocaat met dit document naar het gerecht mocht stappen, bedoelde dat zij het document kon voorleggen aan een gerechtelijke instantie om het te laten voorzien van een apostille. De door verzoekers neergelegde beëdigde verklaring is vergezeld van een legalisering van de handtekening van P.E.L., door wie verzoeker zijn verklaring liet optekenen, door het Hooggerechtshof.

De legalisering heeft, blijkens dit document, enkel betrekking op deze handtekening en in het document wordt uitdrukkelijk vermeld dat “de Hoogste Beambte van het Hooggerechtshof is niet verantwoordelijk voor de inhoud of de rechtsgeldigheid van het vorige document, waarbij uitsluitend de echtheid van de handtekening van de notaris naar wie is verwezen, wordt bevestigd” (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, vertaling stuk 7). In zoverre hieruit kan blijken dat de advocaat de verklaring heeft voorgelegd aan een gerechtelijke instantie met het oog op de legalisering van haar handtekening, kan hieruit verder niet blijken dat de advocaat vervolgens enige actie heeft ondernomen om ook daadwerkelijk namens haar cliënt klacht neer te leggen omwille van de erin vermelde feiten bij de bevoegde autoriteiten. Verder blijkt uit hun verklaringen dat verzoekers geen enkele poging ondernamen om te verifiëren wat er dan nog gebeurde met de beëdigde verklaring. Verzoekers verklaring dat hij geen GSM nummer meer van de advocaat heeft omdat hij zijn GSM verloren heeft, kan niet ernstig worden genomen, nu het GSM nummer van de advocaat op het document vermeld is. Dat het moeilijk blijft om de advocate te contacteren nu verzoeker geen e-mail adres heeft en haar verschillende keren heeft proberen te bellen, is een loutere bewering die verder niet wordt gestaafd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaren van dergelijke démarche toch niet veel te verwachten en hen dus ook niet kan verweten worden dat zij zich er niet veel om bekommerd hebben. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers hiermee zelf aangeven dat zij geen al te grote inspanningen hebben gedaan om de advocate te bereiken, voor zover al geloof zou worden gehecht aan hun verklaring dat zij haar telefonisch trachtten te contacteren, kan verder ook niet ingezien worden wat nog meer kan verwacht worden van de loutere démarche om de handtekening van de advocate te laten legaliseren, zonder verdere stappen om daadwerkelijk klacht neer te leggen; noch waarom hij deze beëdigde verklaring liet optekenen indien het niet de bedoeling zou zijn geweest om een klacht neer te leggen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij de beëdigde verklaring, nadat deze zou overgemaakt worden aan een gerechtelijke instantie zag als een soort klacht en een manier om te vermijden dat hij zelf een klacht zou moeten indienen terwijl hij nog in El Salvador was. De vaststelling dat hij hierna geen noemenswaardige, laat staan aangetoonde, inspanningen deed om na te gaan wat de advocaat verder nog met de beëdigde verklaring had gedaan of wat ervan terecht was gekomen, doet in elk geval twifelen aan het daadwerkelijke doel van de neergelegde beëdigde verklaring. Verzoekers betoog dat verwerende partij het doel van deze verklaring niet heeft begrepen, kan gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden. Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, vast dat de beëdigde verklaring van verzoeker, alsook de soortgelijke verklaringen die door verzoekers broers bij dezelfde advocaat/notaris zijn afgelegd weinig specifieke details bevatten, wat al de vraag doet rijzen hoe nuttig deze zouden kunnen zijn met het oog op een daadwerkelijk onderzoek door de bevoegde autoriteiten en dat deze documenten ook uitdrukkelijk vermelden dat verzoeker alsook verzoekers broers omwille van deze problemen asiel aanvragen bij de relevante autoriteiten (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7 en map landeninformatie, stukken 5 en 6). In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden het volgende gemotiveerd: “Bovendien zijn de verklaringen die u laat optekenen in deze akte weinig concreet. Zo valt er slechts te lezen dat u op 10 oktober 2019 werd benaderd door bendeleden, maar valt er noch te lezen om welke bende het gaat, noch dat u deze bendeleden kende als El Black en El Demente (CGVS, p. 15). Ook beperken uw verklaringen zich tot te stellen dat u hen elke week geld moest geven, zonder te specificeren dat het om vijftig dollar ging of dat u dit vanaf 17 oktober 2019 moest doen, zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert (CGVS, p. 18-19). Men zou toch verwachten dat als u dit document laat opstellen bij uw advocaat zodat zij daar mee naar het gerecht zou stappen, u ook gedetailleerde informatie zou geven over wat u overkomen was. Tevens valt hetzelfde op te merken voor de beëdigde verklaringen van uw twee broers. Zo beperkt uw broer Y. J. zich in zijn beëdigde verklaring tot het stellen dat hij werd benaderd door bendeleden, maar laat hij het na om te vermelden van welke bende ze zijn, of dat hij een van herkende als C.. Ook over de hoeveelheid geld er juist van hem gevraagd werd, beperkt hij zich tot te stellen dat het wel een hoog bedrag was. Bovendien verklaart hij aan het CGVS dat hij een wekelijks bedrag van vijftig dollar zou moeten betalen (CGVS 19/25776, p. 14), terwijl hij in zijn beëdigde verklaring laat optekenen dat hij er iedere keer langs de bendeleden kwam hen dit hoge bedrag zou moeten betalen. Ook uw broer A. S. laat het na in zijn beëdigde verklaring te vermelden over welke bende het gaat, en dat hij een van deze bendeleden herkende als F. (CGVS 19/27941, p. 14). Dat er bovendien in zowel uw beëdigde verklaring als in de twee beëdigde verklaringen van uw broers te lezen valt dat jullie omwille van jullie beweerdde problemen asiel aanvragen bij de relevante autoriteiten geeft deze documenten ook nog een uiterst gesolliciteerd karakter waardoor er geen enkele bewijswaarde meer aan kan worden toegekend.” Verzoekers voeren aan dat verzoeker vooral antwoordde op de vragen die hem door de advocate werd gesteld, dat hij geterroriseerd was en niet op de hoogte was van de vereisten van een klacht en dat de verklaring van A.S. wel het bedrag en het aantal mareros vermeldt. Dit kan evenwel geenszins volstaan om de bovenstaande motieven te weerleggen. De drie voorgelegde beëdigde verklaringen vermelden immers uitdrukkelijk dat deze werd opgemaakt op hun

respectievelijk verzoek, dat deze verklaring door de betrokkene werden gelezen en goedgekeurd en dat de betrokkenen telkens hebben getekend. Hieruit blijkt dat de verklaring werd opgesteld op basis van wat verzoeker, respectievelijk zijn beide broers verklaarden en dat "dit was wat de persoon die voor mij verscheen heeft gezegd" (zie vertaling notariële akte verzoeker, administratief dossier, stuk 7 en vertalingen notariële aktes Y.J.E.C. en A.S.E.C., map landeninformatie, stukken 5 en 6). Uit deze documenten kan niet blijken welke vragen de advocaat/notaris al dan niet zou gesteld hebben aan de betrokkenen en blijkt integendeel dat deze documenten in wezen de neerslag zijn van wat verzoeker en zijn twee broers hebben verklaard aan de advocaat/ notaris. Het gebrek aan concrete gegevens over het beweerde incident in de door verzoekers neergelegde notariële akte, kan bijgevolg niet verklaard worden door de aard van de vragen die hem zouden gesteld zijn, zoals verzoekers ten onrechte beweren in het verzoekschrift. Dat de beëdigde verklaring van de notariële akte van zijn broer A.S. wel vermeldt dat het om twee bendeleden gaat en dat hem 5.000 dollar werd gevraagd, doet hieraan geen afbreuk. Deze vermeldingen betreffen immers de bedreigingen die zijn broer A.S. beweerdelijk zou hebben gekregen op 15 november 2019 en niet het incident waarvan verzoekers beweren dat verzoeker meemaakte op 10 oktober 2019, zodat deze niet relevant zijn wat betreft het vastgestelde gebrek aan specifieke details in de door verzoeker neergelegde beëdigde verklaring.

De hoger besproken en vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers verklaringen samen gelezen met de door hen neergelegde en door verwerende partij bijgebrachte documenten en in het licht van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie over verzoekers' land van herkomst, leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen door leden van bende 18 in colonia Maestro Aaron Joaquin. Dit volstaat om vast te stellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen afdoende concrete elementen aanbrengt die de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de beweerde afpersing kunnen weerleggen en de bovenstaande appreciatie door de Raad kunnen ombuigen. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift immers tot het volharden in zijn verklaringen en de stelling dat al te gemakkelijk wordt overgegaan tot het ongeloofwaardig achten van het vluchtrelaas omdat de mening van verwerende partij voornamelijk gebaseerd is op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers broer en diens echtgenote en in beperktere mate tussen verzoeker en zijn broers. De Raad stelt vooreerst vast, zoals hierboven uiteengezet, de door verzoekers broer en diens partner voorgehouden afpersing op 10 oktober 2019 niet geloofwaardig werd geacht zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden afpersing die, volgens verzoeker ook reeds op hem betrekking had ("Ze zeiden ook dat ze mijn broer J. al gewaarschuwd hadden dat we die bepaalde hoeveelheid geld moesten betalen. Nu mijn broer had mij niet verteld dat ze hem hadden gezegd dat ik hen specifiek moest betalen", notities PO, p. 14). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin enige poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van zijn broer J.C.E.C. en de verklaringen van verzoeker, noch de bevindingen met betrekking tot de door hem voorgelegde notariële akte, te weerleggen. De loutere stelling dat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van zijn broer en diens echtgenote los staan van zijn eigen asielaas en het algemene betoog dat de tegenstrijdigheden met de verklaringen van zijn broer veelal berusten op details en vergetelheden, zonder hier concreet op in te gaan en aan te tonen waarom het slechts om details zou gaan, volstaat geenszins. Hetzelfde geldt voor het algemene betoog dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van zijn broer en diens partner zouden berusten op een subjectieve invulling van de te verwachten gedragingen van deze personen. De Raad kan slechts vaststellen dat hiermee geen concrete elementen worden aangebracht die bovenstaande appreciatie door de Raad kunnen ombuigen.

In hoofde van verzoeker kan geen vrees voor vervolging in aanmerking kan worden genomen omwille van de beweerde afpersing door leden van bende 18 in colonia Maestro Aaron Joaquin.

4.5. Verzoeker beroept zich ook op een vrees voor vervolging in El Salvador omwille van zijn seksuele geaardheid en vreest bovendien in El Salvador geen toegang te zullen hebben tot de nodige medicatie voor de behandeling van zijn in België vaststelde ziektes. De Raad stelt vast dat verzoekers homoseksuele geaardheid niet wordt betwist door verwerende partij. Evenmin wordt betwist dat hij HIV-positief is, wat wordt gestaafd door de door verzoeker voorgelegde medische documenten.

Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat LHBTI-personen disproportioneel geraakt worden door het geweld zowel vanwege de bendes als vanwege de politie in Guatamala, Honduras en El Salvador en dat het geweld ten aanzien van LHBTI-personen in El Salvador als endemisch wordt omschreven door sommige bronnen (COI Focus, Salvador. Situation sécuritaire, 12

oktober 2020, p. 22) waarbij de laatste jaren een stijgende trend in geweldsdelicten ten aanzien van LHBTI-personen wordt waargenomen. Zowel bendes als politieagenten maken zich schuldig aan geweld tegen seksuele minderheden. Dit geweld kan verschillende vormen aannemen zoals moord, foltering, seksueel geweld en afpersing. CEAR maakt in een rapport van februari 2019 gewag van interne ontheemding en doodsbedreigingen. Homoseksualiteit is niet strafbaar in El Salvador en er zijn een aantal positieve maatregelen genomen om LHBTI-personen te beschermen, waaronder de *“Holistic law for a Life Free of Violence for Women”* van 2011 waarin *“seksuele identiteit”* is opgenomen als één van de categorieën die beschermd worden tegen discriminatie en het inschrijven van verzwaarde straffen voor haatmisdrijven zoals moorden en bedreigingen omwille van seksuele oriëntatie en gender identiteit in de strafwet (Human Rights First, *Bias-Motivated Violence Against LGBT People in El Salvador*, Issue Brief). Er blijft evenwel op vele vlakken een vacuüm in de wetgeving wat betreft de juridische bescherming van LHBTI-personen. Zo is volgens REDLACTRANS, een netwerk van Latijns Amerikaanse Transorganisaties het gebrek aan juridische erkenning van transpersonen een van de belangrijkste oorzaken van de marginalisatie, discriminatie en uitsluiting van de transgemeenschap. Verder wordt door meerdere bronnen een verhoogde graad van straffeloosheid gemeld. Volgens een rapport van REDLAC van september 2019 vonden slechts weinig veroordelingen plaats wegens haatmisdrijven, al werden politieagenten veroordeeld voor de moord op een persoon uit de LHBTI-gemeenschap in 2019. Gebrek aan middelen, expertise en training van het openbaar ministerie om haatmisdrijven degelijk te onderzoeken en vervolgen wordt in de landeninformatie aangehaald als een belangrijke reden voor het niet toepassen van de verzwaarde straffen voor haatmisdrijven. Ook werd de telefonische hulplijn voor LHBTI personen om hen bij te staan in situaties van haat en discriminatie stopgezet nadat het Secretariaat voor Sociale inclusie werd gesloten (COI Focus, p. 22). Volgens de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* houdt het virulente geweld van bendes tegen personen omwille van hun (vermeende) seksuele gerichtheid verband met de macho ethos van de bendes en lopen transgender personen en transvrouwen in het bijzonder een specifiek risico om slachtoffer te worden van geweld (UNHCR, p. 39).

Ook in het rapport van Human Rights Watch, *“Every Day I live in Fear”. Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador, Guatemala, and Honduras, and Obstacles to Asylum in the United States”* van 7 oktober 2020 wordt gewezen op de quasi straffeloosheid voor geweldsmisdrijven ingegeven door homohaat en discriminatie van LHBTI-personen zowel door bendeleden als door politieagenten en leden van de veiligheidsdiensten (HRW, *Every Day I live in Fear*, p. 29 – 49). Vooral transvrouwen lopen in dit verband een verhoogd risico het slachtoffer te worden van geweldsdelicten en worden bij het indienen van een klacht vaak niet ernstig genomen door de politie. Maar ook vele LHBTI-personen deinzen ervoor terug, zeker in geval van geweldsdelicten door bendeleden, om klacht in te dienen omwille van het risico op represailles door bendeleden. In dit verband wijst de Raad er ook op dat, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er *“initiatief [wordt] genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren”* uit het HRW rapport blijkt LHBTI-activisten hebben aangeklaagd dat een reeks trainingen opgezet door het Ministerie van Justitie in 2018 met het oog op sensibilisering zijn stopgezet nadat President Bukele aan de macht kwam in 2019 (HRW, *Every Day I live in Fear*, p. 18 -19). Verder merkt de Raad op dat in dit rapport eveneens een casus van zware geweldpleging door politieagenten tegen een deelnemer van de Pride Parade in San Salvador in 2015 op de weg terug naar huis wordt gedocumenteerd (HRW, *Everyday I live in Fear*, p. 31-32). In zoverre verwerende partij verwijst naar het gegeven dat al vele jaren een pride parade wordt georganiseerd om meer zichtbaarheid te geven aan LHBTI-personen in El Salvador en dat deelnemers getuigen van een verbeterde situatie, blijkt uit het HRW-rapport dat homofoob geweld, ook vanwege politieagenten, nog steeds veelvuldig voorkomt en zelfs ook in het kader van de pride parade zelf voorkomt.

Hieruit volgt dat de situatie van seksuele minderheden in El Salvador problematisch kan zijn en dat LHBTI-personen geconfronteerd worden met homofobie, discriminatie en homofoob geweld in El Salvador. Evenwel kan uit de landeninformatie niet blijken dat de discriminatie en het geweld tegen LHBTI-personen dermate systematisch en hoog is dat elke homoseksueel in El Salvador vervolging riskeert. Verzoeker toont dit ook niet aan door het louter citeren van dezelfde landenrapporten als deze waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en landenrapporten die in dezelfde lijn liggen. Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker blijft dan ook noodzakelijk. Gezien de bijzonder kwetsbare positie van homoseksuelen en transseksuelen in El Salvador moeten verzoeken om internationale bescherming van LHBTI-personen met grote voorzichtigheid worden onderzocht en beoordeeld.

4.5.1. In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds aangehaald, niet getwijfeld aan verzoekers seksuele geaardheid maar wordt geen geloof gehecht aan zijn verklaringen inzake de problemen die hij zou hebben gehad met zijn familie omwille van zijn geaardheid. Vooreerst wordt door verwerende partij gewezen op verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS met betrekking tot hoe zijn broer en vader zijn geaardheid en relatie met J.G. te weten waren gekomen. De bestreden beslissing motiveert hierover als volgt: *“Daar verklaarde u namelijk dat u een relatie had en u dit op een gegeven moment publiceerde op Facebook (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Bij het CGVS beweert u echter dat het niet u was die dit publiceerde, maar uw toenmalige partner (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat J. de post heeft gemaakt en u dit vervolgens deelde op uw profiel. Gevraagd waarom u dit deed, gezien uw familie niet op de hoogte was van uw geaardheid op dat moment, zet u uiteen dat u dit niet deelde, maar dat J. u in deze post tagde waardoor het bij u verscheen (CGVS, p. 20). Opnieuw bevat uw uitleg tegenstrijdigheden en kan dit dus hoegenaamd niet overtuigen.”* In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat zijn toenmalige partner J. op zijn eigen Facebookprofiel zijn status wijzigde en vermeldde dat hij een relatie had, waarna Facebook automatisch verzocht om de identiteit van deze persoon te geven, waarop J. de naam van verzoeker vermeldde en dus ook zichtbaar werd op het facebookprofiel van verzoeker. Hij stelt verder dat zijn verklaringen zo moeten begrepen worden dat de post door Facebook zelf automatisch op zijn profiel gedeeld werd, maar dat in dergelijk geval de post niet aan Facebook wordt toegeschreven maar aan de persoon aan wie het Facebookprofiel behoort. Hij stelt dat dit is wat hij bedoelde toen hij verklaarde dat hij de post op zijn profiel deelde. Er op gewezen dat hij bij de DVZ vertelde dat hij degene was die de relatie publiceerde op Facebook, antwoordt verzoeker *“Nee, het is J. voor het eerste de post heeft gemaakt en ik heb die post op mijn profiel gedeeld”* (notities PO, p. 20). Gevraagd om uit te leggen waarom hij dit deelde op zijn profiel verklaart verzoeker vervolgens *“Dus het was J. die de post gemaakt heeft, en hij heeft mij eigenlijk getagged in de vermelding zodat het ook bij mij verscheen. Want ik zou dat niet doen vanwege het feit dat mijn familie het nog niet wist”* (notities PO, p. 20). Uit de lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker inderdaad vermeldt dat J. hem had getagd zodat het ook bij hem verscheen en dat dit niet onaannemelijk lijkt. Rekening houdende met de beknopte aard van het interview bij de DVZ, biedt verzoeker, naar het oordeel van de Raad verzoekers, dan ook een aannemelijke verklaring die de ogenschijnlijke tegenstrijdigheid in zijn verklaringen op dit punt verklaart. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer J.C. met betrekking tot de periode waarin dit zou plaatsgevonden hebben en hij bij zijn tante woonde stelt de Raad het volgende vast. Waar zijn broer J.C. verklaarde dat verzoeker vanaf maart 2019 bij zijn tante woonde omdat hun vader verzoeker had buitengegoid omwille van zijn geaardheid; verklaarde verzoeker dat dit van september tot december 2016 was (notities PO, p. 7, 15 en 21). Volgens verwerende partij ondermijnt de vaststelling dat zijn broer J.C. tweeënhalf jaar later situeert dan het volgens verzoeker heeft plaatsgevonden. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het om een loutere vergissing vanwege J.C. gaat en dat deze laatste dit ondertussen heeft bevestigd. De Raad stelt vast dat verzoeker pas op het einde van het persoonlijk onderhoud, nadat wordt vermeld *“Er wordt aan de deur teken gedaan dat het gehoor moet worden afgerond”* geconfronteerd wordt met het feit dat zijn broer aan het CGVS vertelde dat verzoeker werd buitengegoid maar dat dit in maart 2019 was, dat hij daarop herhaalt dat dit niet correct is en dat hij drie maanden in 2016 bij zijn tante woonde, maar dat daar verder niet op wordt ingegaan (notities PO, p. 21). Bovendien stelt de Raad ook vast dat de andere broer van verzoeker, A.S.E.C. eveneens verklaart dat verzoeker in 2016 omwille van het feit dat zijn vader was te weten gekomen dat hij homoseksueel is, thuis was buitengegoid en tijdelijk bij zijn tante woonde (zie map landeninformatie, notities PO A.S.E.C., p. 7). Hieruit blijkt dus dat verzoeker zelf consistent heeft verklaard dat hij drie maanden in 2016 bij zijn tante woonde en dat dit ook wordt bevestigd door de verklaringen van één van zijn broers. Uit de loutere vaststelling dat verzoekers broer J.C.E.C. dit in een andere periode situeert, kan dan ook niet zonder meer besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Dat hij dergelijk kort verblijf bij zijn tante niet vermeldde bij de DVZ kan verder niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover leiden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker dergelijk kort verblijf van drie maanden niet beschouwde als een verblijfplaats in eigenlijke zin, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift en het daarom niet vermeldde, zeker nu hij evenmin de week dat hij bij zijn tante verbleef voor zijn vertrek uit El Salvador vermeldde bij de DVZ.

Ook de overige in de bestreden beslissing vermeldde motieven zijn onvoldoende voor de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij zou gehad hebben met zijn familie omwille van zijn seksuele geaardheid. Dat hij na zijn verblijf bij zijn tante in 2016 nog drie jaar in het huis van zijn ouders woonde, omdat hij niet langer bij zijn tante kon blijven om financiële redenen, hij soms ruzie had met diens echtgenoot en hij de financiële hulp van zijn vader nodig had om zijn universitaire studies te betalen, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk

onderhoud. Gezien zijn verklaringen over de verhouding met zijn tante en diens echtgenoot en hun financiële situatie, zijn eigen financiële situatie en het algemene homofobe klimaat in El Salvador, kan dit naar het oordeel van de Raad niet zonder meer als een “*zwak excuus*” worden bestempeld, zoals ten onrechte wordt gedaan in de bestreden beslissing. Zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift, blijkt uit zijn verklaringen over zijn feitelijke situatie voor zijn vertrek uit El Salvador dat hij nergens anders naar toe kon en dat zijn tante niet de mogelijkheden had om hem verder te financieren. Bovendien verklaart verzoeker ter terechtzitting ook dat hij weliswaar drie maanden bij zijn tante verbleef, maar dat zij regelmatig zijn vader moest informeren over de bezigheden van verzoeker.

Uit het feit dat hij samen met zijn vader en andere familieleden naar Guatemala reisde en sommige familieleden geen problemen hadden met zijn seksuele geaardheid, kan niet zomaar besloten worden dat zijn verklaringen over zijn problematische relatie met zijn oudste broer U. en zijn vader omwille van zijn seksuele geaardheid ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoeker beschrijft het verblijf in het ouderlijk huis nadat zijn ouders zijn seksuele geaardheid te weten waren gekomen en nadat hij na drie maanden bij zijn tante teruggekomen was, als een gevangenis. Zo werden de uren waarop hij binnenkwam en wegging gecontroleerd, mocht hij geen contact hebben met mensen van hetzelfde geslacht en als hij met iemand wou afspreken, moest er altijd iemand bij zijn (notities PO, p. 20). Verder verklaart verzoeker “*Voor mij waren dat drie jaar waarin ik opgesloten leefde als een gevangene waarin ik niet kon doen dat ik wou doen, jaren waarop ik niet kon doen wat ik gewoon doen, kon zeggen ik vertrek dan, en ik kom dan terug. Hij bepaalde altijd het uur waarop ik moest terug zijn. Ik moest altijd geld vragen als ik iets wou doen, aan mijn broers gaf hij dat geld gemakkelijk, maar aan mij niet*” (notities PO, p. 21). Verder schetst verzoeker tijdens zijn vrij relaas een familiale context waarin zijn vader, die volgens verzoekers verklaringen is opgegroeid binnen een kerk, zijn seksuele geaardheid niet kon aanvaarden en waardoor hij onder meer een nacht op straat heeft geslapen en op straat met een riem werd geslagen door zijn vader in het bijzijn van een vriendin waarvan zijn vader. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat op geen van deze incidenten nadien nog verder werd ingegaan, noch blijkt uit de bestreden beslissing dat hiermee rekening werd gehouden in de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Dit geldt ook voor verzoekers verklaring dat hij verpleegkunde wou studeren maar dat zijn vader “*zei dat alle mannen die verpleegkunde studeren homo’s zijn, en dat een zoon van hem dat niet zou doen*” (notities PO, p. 16). In zoverre het inderdaad een loutere bewering van verzoeker betreft, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan evenwel niet worden ingezien hoe hij dit verder zou kunnen staven met andere bewijsmiddelen en dat hier tijdens het persoonlijk onderhoud ook niet verder werd op ingegaan. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat deze verklaring van verzoeker consistent is met het beeld dat verzoeker schetst van de manier waarop zijn vader omging met verzoekers seksuele geaardheid. Dit volstaat als dusdanig niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, maar dit neemt niet weg dat dit een element is dat samen met de andere door verzoeker aangebrachte elementen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele gerichtheid cumulatief moet worden beoordeeld.

In dit verband stelt de Raad vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd ingegaan op de mate waarin hij openlijk zijn seksualiteit kon beleven in El Salvador of zou kunnen beleven in geval van terugkeer naar El Salvador. In zoverre verzoeker vragen werden gesteld over de vrienden en vriendinnen waarmee hij over zijn seksuele geaardheid kon spreken, kan hieruit niets worden afgeleid met betrekking tot de vraag of hij, buiten de weinige vrienden die op de hoogte waren van zijn geaardheid, zijn homoseksualiteit openlijk kon beleven of integendeel verborgen moest houden en welke obstakels hij daarbij ondervond. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij zijn homoseksuele geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid. (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12; *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y, en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, 7 november 2013). Het Hof oordeelde ook dat seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn of haar identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft. In dit verband stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat werd onderzocht of en in welke mate de in België bij verzoeker vastgestelde HIV-infectie aanleiding kan geven tot discriminerende behandeling door de autoriteiten omwille van zijn behoren tot de LGBTIQ+-gemeenschap of een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van geweldplegingen door bendes of statelijke actoren zoals politiediensten. In het door verwerende partij bijgebrachte rapport van Human Rights Watch, “*I’m lucky to be still alive*”, wordt hieromtrent de getuigenis gerapporteerd van een transvrouw, die door een politiepatrouille werd tegengehouden, waarop zij haar tas, waarin haar HIV-medicatie zich bevond, wegnamen: “*According to Pricila P.: I said not to take it because it was medicine that I had to take daily. They realized it was for HIV, and they said, ‘Oh, you’re going to die ... you don’t need this, you’re already approaching death’*” (vrije vertaling: “*Ik zei hem om het niet weg te nemen omdat het medicatie was die ik dagelijks moest nemen.*”

Zij beseften dat het voor HIV was en zeiden "Oh, je gaat sterven ... je hebt dit niet nodig, je bent al stervende"(HRW, p. 29). De Raad stelt vast dat de door partijen bijgebrachte landeninformatie geen verdere objectieve informatie bevat over de behandeling van homoseksuelen met een HIV-infectie in El Salvador. Het in het HRW-rapport geciteerde voorval volstaat weliswaar niet om te besluiten dat alle homoseksuelen met HIV specifiek geïsoleerd worden door autoriteiten in El Salvador, maar is wel een indicatie van het mogelijke extra stigma en risico op geweldpleging door politiediensten dat HIV-infectie met zich brengt in El Salvador. Waar verwerende partij verder stelt dat de toegang tot medicatie voor zijn HIV-infectie als dusdanig moet beoordeeld worden in de daartoe geëigende procedure en er op wijst dat dergelijke toegang en beschikbaarheid niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt, wijst de Raad er evenwel op dat de mate waarin personen al dan niet toegang krijgen tot dergelijke medicatie of hierin gediscrimineerd worden omwille van hun homoseksuele geaardheid en de mate waarin met name homoseksuelen hierdoor een bijzonder risico zouden lopen om geïsoleerd te worden door benadeelden wel degelijk verband houdt met het behoren tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat hiernaar onderzoek werd verricht, noch ligt voldoende objectieve informatie voor.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77; RvS 22 november 2012, nr. X). Artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de met het onderzoek belaste instanties het verzoek om internationale bescherming op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordelen en rekening houden rekening met onder meer alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij onvoldoende is ingegaan op verzoekers verklaringen dat hij zijn seksuele geaardheid moest verbergen, hoewel hij zelf had aangegeven dat hij een verborgen leven moest leiden en verder ook geen onderzoek heeft verricht naar de mate waarin hij dan niet toegang zal hebben tot medicatie voor zijn HIV-infectie omwille van zijn homoseksuele geaardheid en de mate waarin hij als homoseksueel hierdoor een bijzonder risico loopt om als dusdanig geïdentificeerd of geïsoleerd te worden door benadeelden of de autoriteiten.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 augustus 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET